

Ébert Tibor

Papírfoszlány

A pozsonyi Duna-parton
alacsony, hálós kerítés,
rajta fennakadt,
aprócska fehér papiros

ott lebeg 75 év óta.
A pozsonyi Duna-parton
alacsony, hálós kerítés,
rajta picinyke zászló,
integet a hajóknak, uszályoknak,
hallgatja a víz
csobbanását, sustorgásait,
a felszín és mély dialógusát,
nem veszi le onnan senki.
Szemben a ligeti fák
történelmükkel üzennek még,
meg a távoli, áttetsző,
macskahátú hegy
és Hainburg csonka gúlája.

A pozsonyi Duna-parton
ezeréves hálós kerítés,
rajta gondolatfoszlány,

aprócska, fehér papiros.

Örvényben

kulcsra zárt vonatablakok
a szájjal homlokkal szemekkel
mosolyod mozdulatlanságát félig kinyitom
és eltűnik a szerelvény
lidérci vizében rángatózna még
mint ki bűvárkodik a múlttal
testeket kavarva örvénylő áhítatában...
most már megtestesítesz
de késő
a forma elvesztette ígését
a szót a mosolyt
s azt a béna elindulást a dombra fel

Kiáltások

harsonájából
kiléptek a kerítések
hiába jött a hangoló
az utak hangtalanul
már megindultak
s én
kilenc felkiáltás közt
maradtam

Keresés

kötöttétek rám
az irgalmat
csempeszájak
gumiabroncsok
zongorák
megbocsátását
mert kibillenve a vonzásokból
elveszett dorombolások
jutalmát keresem és nem kísérnek el
a tízparancsolat szemei
távolról vak ló vigasztal
szemében szivárványokkal
benne kiolvadt szivárványokkal